

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1911, 25.11.1911**

Číslo ročníků: **1, 42**

Číslo výtisků: **1, 42**

Datum vydání čísla: **25.11.1911**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránky: **, ,**

pranepatrnou několikarublovou pen-
síčku.

Po jistém odloučení vrátil se p. Kašpar zase k nám a trvale se usídlil v přílehlých k. Hulči Urvenách a stal se nám všem nepostrádatelným rádcem a přítelem. Všichni občané si ho upřímně váží a do polorozbořeného Urvenského zámku, kde p. Kašpar bydlí se svojí chotí, jdou rádi netoliko urvenští a hulčtí, nýbrž všichni Češi, kteří navštíví naši ves.

Po dlouhých nesnázích a překážkách podařilo se p. Kašparovi otevřít si malou školu, v níž vyučuje české ditky (hulčská ruská škola je pod vší kritikou). Všechny volný čas, jež mu škola ponechává, věnuje práci pro kulturní povznesení obce.

Má velkou zásluhu o zřízení naší hasičské družiny. Půtčuje občanům knihy a nutí je, aby sami kupovali a četli knihy a časopisy. Založil zpěvácký spolek a konečně — vytvořil naše divadlo, na něž vším právem můžeme být hrdí a jež — dle úsudků mnohých — je opravdově nejkrásnějším a nejlépe řízeným divadlem na české Volyni.

Dekorace máme velmi pěkné, na naše vesnické poměry až přepychové. Byly malovány česko-ruskými umělci, bratry Parolky, kteří před třemi roky s pravou láskou a nezištností ujali se našeho nového divadelního stánku a zanechali v obci milou upomínku jak svým

uměním, tak i skromným svým vystupováním. Jejich odchodem ztratilo naše divadlo mnoho!

Nebude snad od místa podotknouti, že počínaje lednem roku 1909 byly sehrány tyto kusy: „Bratr honák“ (2 krát), „Marie dcera pluku,“ „Zvikovský rarášek“ (2krát) „Na dušičky“ (2 krát), „Damoklův meč,“ „Chudý písničkář,“ „Jan za chrta dán.“ Jak vidět, některé kusy obsahují zpěvy a lze říci, že naše „zpěvohry“ byly bezvadné a dokázaly, že i na vesnici lze mít operu, když režisérem je takový p. Kašpar. Mimo tato divadelní představení konalo se u nás několik koncertů s hudebními přednesy, sborovými písněmi i solovými výstupy a deklamacemi.

Úspěch našeho divadla je vidět z toho, že míváme hosty z Kvasilova, Zdobunova, Hlinska, Ulbárova, Borščovky, ba i vzdáleného Volkova.

Letos jsme museli jistou dobu zůstat bez divadla, poněvadž místní policie nám nechtěla dát nutné povolení (není to snad odveta za to, že hulčtí a urvenští Češi tak různě vystoupili proti nacionalistům při volbách v ostrožském újezdě?). Museli jsme zažádat k samému gubernátorovi — a ten svolil.

Dne 13. listopadu t. r. sehrál kroužek divadelních ochotníků, rozumí se, že pod vedením p. Vlad. Kašpara, „Bodrého venkovana“ V. Lipovského. Hrál se s porozuměním, s opravdovým nadšením a souhra

byla bezvadná. Možno říci, že každý z ochotníků provedl svoji úlohu krásně a s prociťením. Pan Ballada v roli Skály vzbudil svým pěkným výkonem velké nadšení, rovněž ostatní herci byli odměňováni hlučným potleskem obecenstva.

Lito je nám těch z okolí, kteří pro sněhovou bouři nemohli navštívit naše představení. Přišli o krásnou podívanou! Snad si ji však vynahradí o Vánocích, kdy se též kus bude opakovati. Pak bude možno podrobněji se rozepsati o výkonech jednotlivých pp. herců.

Hulečský.

Vysoká.

(Žitomírský új., volyn. gub.).

Zakladatelem naší osady byl na české Rusi dobře známý Frant. Doubrava, bývalý ředitel hospodářské školy v Táboře. P. Doubrava dal podnět k založení osady v r. 1878, kdy bylo zakoupeno 400 desatin po 75 až 100 rublech za desatinu. Jako všude jinde, tak i u nás půda byla zanedbána a vynášeli nám nyní desatina 100 — 120 rublů, což našim předkům ztěžila vydala více, jak 60 rublů. Během času občané přikoupili kousek půdy, tak že dnes obec Vysoká čítá 470 desatin.

Naše osada je česká až na tři německé rodiny. Čechů je 45 rodin — dospělých 130 a dětí 128 (mužského pohlaví — 135, ženského

město na světě!“ Sám pán Činy mšiml si, že jsou v městě nepořádky, — po ulicích potloukají se ničemové, kteří ani v dešti nemají klobouku, aby hlavu pokryli. Do večera mně oznámíš, kolik jich zůstane v Pekině.“

„Vše bude přesně vyplněno!“ odvětil Chuarg-Dzung, třikráte se dotýkáje čelem podlahy a po chvíli na to křičel a kopal nohama strážce, kteří byli svoláni ohlušujícími zvuky gongu.

„Ničemové. pověsím z vás jen polovinu pouze proto, abych ostatní upekli na uhlí! Takhle dohlížíte na město! Vždyť vám chodí lidé po ulicích v dešti bez klobouku! Ať jsou za hodinu všichni pochyťáni a kdo nemá klobouku, tomu rákoskou!“

Strážci jali se vykonávati rozkaz a během hodiny nastal v ulicích Pekinu shon.

„Drž ho! Chyť ho!“ křičeli strážci a běhali za lidmi, kteří neměli klobouku.

Marně se kryli za ploty, za vrata, do domů, schovávajíce se jako krysy, které pronásleduje kuchař, aby z nich udělal guláš.

Za hodinu téměř vše, co v Pekině nemělo klobouku, stálo na nádvoří žaláře.

„Kolik je jich?“ otázal se Chuar-Dzung.

„20.871“ odvětili strážci, kláníce se k zemi.

„Katy!“ velel Chuar-Dzung.

A za půl hodiny 20.871 bezhlavých Číňanů leželo na žalářním dvoře.

A 20.871 hlav bylo napícháno na kopí a rozneseno po městě na výstrahu lidu.

Chuar-Dzung pak šel se zprávou k Paj-Chi-Vo, Paj-Chi-Vo k San-Ci-Sanu, San-Ci-San ji pak sdělil Tzung-Chi-Tzangu.

Nadešel večer. Déšť ustával. Větérek duje prochvíval stromy a třpytný déšť padal se stromů na vonné květy, které jiskřily a hořely v paprsčích zapadajícího slunce.

Pln záře a vůně byl celý sad a syn nebes Li-O-A stál u okna svého porculánového paláce, kochaje se čarokrásným obrazem.

A jsa mlád a dobrý, on nezapomínal ani v této chvíli na nešťastné!

„Abych nezapomněl!“ — pravil, obraceje se k Tzung-Chi-Tzangu, — „chtěl jsi mně vyšetřiti, kolik lidí v Pekině nemá klobouku, aby v dešti pokryli hlavu?“

„Přání pána všehomíra jest vyplněno jeho služebníky!“ s hlubokou poklonou odvětil Tzung-Chi-Tzang.

„Kolik jich jest. — Slyš ale, mluv pouhou pravdu!“

„V celé Číně není jediného Číňana, jenž by neměl klobouku, aby jim v dešti hlavu pokrýl. Přisahám, že mluvím nejčistší pravdu!“

A Tzung-Chi-Tzang zvedl ruce a sklonil hlavu na znamení posvátné přísahy.

Tvář dobrého vladaře ozářil šťastný a radostný úsměv.

„Šťastné město! Šťastný kraj!“ — zvolal, „a jak jsem šťasten já, když tě za moji vlády lid žije v takovém blahobytu!“

A vše v paláci bylo šťastno při pohledu na šťastného vladaře.

A San-Ci-San, Paj-Chi-Vo a Chuar-Dzung dostali po řádu Zlatého Draka za otcovskou péči o lid.

ho — 123). Z tohoto je vidět, že velkých hospodářství u nás není. Naše statky a statečky se kolébají od 2 do 22 desatin. Hmotně si stojíme celkem dobře. Hospodářství jsou pěkně zařízena: přes polovičku hospodářů má žací a jiné stroje, přes 30 jich má mlátičky, a téměř každá hospodyně má svoji odstředivku na mléko a šicí stroj. Průměrnou zámožnost u nás lze odhadnout na 9000 rublů.

Hospodářsky jsme značně pokročili a tu pochopitelně, že pracujeme dle posledních vymožeností hospodářské kultury a dbáme, aby nám naše půda co nejvíce vynesla. Svým příkladem jsme strhli i naše sousedy Malorusy, kteří se pustili do rozumného hospodaření a libují si nyní, že ta „česká nauka“ je přece jen dobrá věc. Hnojí pole, kupují stroje, zavádějí lepší druhy dobytka, sejí jetele a pilně sázejí chmelnice. Myslím, že kolem žádné české osady není tolik Malorusů chmelařů, jako okolo Vysoké. Zvláště založení zitomírské chmelařské záložny, vycházející vstřícně k oběma stranám, pohnulo Malorusy, aby se pustili do pěstování plodiny, která takový zisk přináší Čechům. Mezi Čechy a ruským obyvatelstvem je poměr naprosto přátelský. Pokud se týče smíšených sňatků,

dlužno zaznamenat, že 2 Česi si vzali Rusky a 5 Češek se vdalo za Čechy. Mimo to dvě Češky se provdaly za Němce, ale národnost svou neztratily. V domácnosti se mluví česky a výchova dětí půjde též v českém duchu.

Pokud jde o náš duševní život, je to — spíše bledé. Čtenářů se najde až 30, ale knih se moc nekupuje. Časopisů odebíráme při naší početnosti a zámožnosti poměrně málo. (Čechoslovana — 6 výtisků, Venkova — 2, Pozdravu ze Staré vlasti — 1, Českého rolníka — 2, Prubuzení — 1, Plzeňský Kraj — 1, Виржевыя Вѣдомости — 1, Природа и Люди — 1.)

Spolkový život není též, jak se dostat do rychlejšího proudu. Vzájemná pojišťovna proti ohni je dosud v plenkách. Pouze hasičský sbor má delší minulost a slavnější činnost.

Sbor byl založen dne 2. ledna 1901 na popud p. Martina Skody a p. Alexeje Plačka, veřejnosti nabyl ministerským potvrzením ze dne 18. listopadu 1902. Hasičské nářadí a pomůcky, t. j. jednu stříkačku s příslušným vozem, 2 voznice na vodu a jiné menší potřeby sboru zakoupila obec svým nákladem. První tři roky platili členové činní i přispívající každý po 1 rublu

ročně. Dále pořádal sbor zábaň, z nichž čistý výnos byl předán sborové pokladně, za což pak se zřídila potřebná výzbroj, jako přílby, sekerky, atd. Přikoupeny dále dvě nové voznice na 40 věder a k nim potřebné vozy. Aby pak nářadí bylo ve správném stavu a v bezpečí, byla sborem postavena kůlna na hasičské nářadí.

V roce 1908 (25. února) obdržel sbor od zemstva druhou stříkačku v ceně 230 rublů; sbor povinen splatiti 54 rublů.

Sborový inventář obsahuje: Dřevěnou, plechem krytou kulnu pro hasičské nářadí, dvě stříkačky s příslušnými vozy a 110 aršin hadic, dvě voznice na 40 věder s příslušnými vozy, 3 menší sudy a 15 věder, dále 10 věder z nepropustného plátna, 28 kusů přílb z pevného plechu (z Čech), 17 sekýrek s pochochvami, 28 pobočných pásů, 3 hasičské svítilny, 2 zvonky, 8 žebříků a 5 háků, 5 trubek, 18 píšťal, lopat, 3 lomy, dva kusy nepromokavého plátna v ceně 24 r., tělověcvičnu, pečet, úředně číslované knihy účetní, protokolární i učební, sborový praporec, pumpu na dvoukolovém voze s 10aršínovou ssa-vicí. Poplašná trubka byla sboru darována zemskou pojišťovnou jako odměna za záchranné práce při po-

Arcibiskup Antonij a V. K. Sabler o L. N. Tolstém.

Volyňský arcibiskup Antonij, jenž patří mezi nejpravější vysoké hodnostáře pravoslavné církve a je zarytým odpůrcem všech reforem, měl přednášku ve spolku Křesťanské sdružení mládeže: „V čem jeví se vliv pravoslavné východní církve na poslední díla Lva Tolstého“. „Vím, pravil arcibiskup, že mnozí z vás říknou, jaká může být řeč o nějakém vlivu církve na L. N. Tolstého. Což se již zapomnělo na díla L. N. Tolstého proti pravoslavné církvi, proti duchovenstvu i samému Kristu? Ano, toho nikdo nepopírá — pokračoval arcibiskup — než u velkého spisovatele je mnoho společného s pravoslavnou církvi. Lépe řečeno: vliv její na L. N. Tolstého nikde nepřestal. Třeba mít v paměti to prostředí, z něhož vyšel L. N. Tolstoj. V době 30.—40. let minulého století ruská aristokracie chovala se bez zájmu k náboženství a své děti dávala vychovávatí vesměs špatně nábožensky. L. N. Tolstoj třeba že vyšel z tohoto prostředí, přece jen v sobě měl prvky křesťanské víry. Pravda, západní kultura a západní racionalismus silně překážely Tolstému, aby šel správnou cestou, než umělecký genij Tolstého vzdor jeho theoretickým názorům správně zobrazoval blahodějný vliv náboženství na národ. Svazky Tolstého s ruským národem, se selským davem, jeho láska k asketickému názoru nejen v mnišství, ale i v národním životě bez odporu sblížíjí velkého pisatele s mravným učení církve. Učení Tolstého o odříkání, o osobních skutecích, o sloužení společnosti, — nese na sobě stopy vlivu pravoslavné

církve. Tolstoj překrásně rozuměl ruské duši, náboženskosti ruského sedláka a ani jeden ruský spisovatel tak silně a pravdivě nezobrazil nám tuto základní stránku ruského člověka jako Tolstoj. Rekl bych, ni jediný vlastenec, ni jeden slavjanofil, nikdo tak nepochopil a neocenil této vlastnosti ruského člověka jako veliký spisovatel L. N. Tolstoj. Puškin dobře porozuměl duši všech národů, ale ve svých dílech špatně zobrazil ruské národní náboženství i naše předky. Pohlédte na Borisa Godunova, toť typ současného předvoditele dvorjanstva. Totéž možno říci o Alekseji Tolstém; pohlédte na jeho Knižete Stříbrného —hle, toť typ současného dobrodrušného, než i lehkomyšlného dástojníka. Ani mnozí jiní ruští spisovatelé, které pokládají za věrné líčitele ruské národní duše, nemohou nijak býti srovnáváni v tomto směru s L. N. Tolstým. Správné pochopení národní víry zachoval si L. N. Tolstoj do samé své smrti. L. N. Tolstoj uměl mimo církev, neboť jeho hrdoť nedovolovala mu odříci se konečně jeho živých theoretických názorů a splýnout s tím davem národním, jehož víru tak dobře chápal a líčil. Arcibiskup Antonij zakončil: „Třebaže Tolstoj umřel nesmiřiv se s církví, přece kdo chce, může se modliti za něho“.

Jest zajisté zajímavo porovnatí toto mínění jednoho z nejpevnějších sloupů soudobé pravoslavné církve s názorem vrchního prokurátora Svaté synody, Vladimíra Karloviče Sablera. Když se v ministerstvé radě jednalo o zakoupení Jasně Poljany státem, Sabler vystoupil jako rozhodný odpůrce koupě, neboť by to prý bylo národní oslavou Tolstého. Vláda nesmí připustit takovou oslavu. Tolstoj jako geniální umělec slova, obo-

hatil národní literaturu několika velice krásnými pracemi, ale jako filosof-bohoslovec a myslitel zpásobil své vlastní nesčetná zla. Vyloučen z církve, v četných spisech vystupoval jako podrážděný odpůrce náboženského řádu a pravoslavnou víru nazýval soustavou klamu a surovým pohanstvím; dle této víry — pravil Tolstoj — lidé se učí, že Bůh je trojí, že mimo tohoto trojího boha je ještě Královna Nebeská a různí svatí, jichž ostatky neshnily a kromě těchto svatých jsou ještě obrazy bohů a Královny Nebeské, kterým se mají stavět svíce a které se vzývají rukama. Tyto rouhavé řeči — pokračuje Sabler — hluboce rozhořčily pravoslavné křesťany. Jest jim trpké být svědky toho, jak vláda oslavuje člověka, jenž v slepé pýše dotkl se nejdražšího majetku chudých a nešťastných, nacházejících v pravoslavné církvi útěchu a radost. Nenávidí církevní ustanovení, choval se Tolstoj opovrhlivě ke všem vládám, zejména k ruské. On učil, že lidé mají se všemožně snažiti, aby se osvobodili od vlády, neboť každá vláda dělá Tolstoj — jest hrozný, nelidský, silný loupežník. Zvěčnění památky Tolstého na účet státu mohlo by být pokládáno za přání upevnit jeho učení v lidu. Jaký zmatek vyvolala by vláda! Tolstoj přemlouval své stoupence, aby neposlouchali vlády a vláda jako z vděčnosti chce trojnásobně platit za jeho majetek a uděluje vysokou odměnu za to, že vyzýval k jejímu svržení. Obyčejně mali lidé za podobné činy jsou trestně stíháni. Ny-ní se má vydat 1/2 mil. rublů v dobu, kdy miliony trpí hladem. Odpouštěť soukromým nepřítelům je chvalitebné, ale oslavovat nepřátele a obohacovat jich děti na účet státu je nepřipustné.

žárech. Od r. 1902 do 30. srpna 1911 účastnil se sbor dvou požárů ve své obci a 12 požárů v obcích sousedních. Příjem činil za poslední rok 221 rub. 04 kop., vydání 118 rub. 77 kop.; sborové jmění činí 1954 rub. 63 kop. Velitelem sboru jest Josef Runt, podveliteli Ant. Vacínek a Jos. Kasl, pokladník Alexej Cingroš. Členů měl sbor 41 a to 28 činných a 13 přispívajících. Název sboru: „Vysoký český sbor dobrovolných hasičů;“ místo a pošt. st. Česká kolonie „Vysoká,“ pp. Černáčov, ujezd — Žitomír.

Školu máme ministerskou jednotřídní. Navštěvují ji všechny české děti bez výjimky. Vyučuje se pouze rusky. Negramotných na Vysoké není. Většina píše a mluví rusky i česky; někteří dokonce i německy. Několik vysokých mladíků navštěvuje střední školy: 1—seminář, 1—gymnasium, 1—technicko-průmyslovou školu a 1—měšťanskou školu.

Dle vyznání jsme všichni pravoslavní až na 2 osoby, které se hlásí ke katolictví.

Zakoněním krátkým vypočítáním našich průmyslových podniků. Náš pivovar zaměstnává 8 dělníků, cihelna též 8. Máme 4 větrné mlýny, 3 strojnické a kovářské dílny, 2 tesaře, 1 koláře, obchod se smíšeným zbožím a 1 hostinec (трактиръ).

Několik slov o našich českých sousedech. Zmiňuji se jen krátce, poněvadž myslím, že sami o sobě více promluví. Dvě versty od nás je pěkná osada Vinohrady (Čuranda), patřící k naší obci a čítající 22 českých rodin se 108 obyvateli (50 mužského a 50 ženského pohlaví). Vinohradští mají celkem 258 desatin půdy a pěstují hojně vyhlášený a dalako široko známý chmel (3000 kop.), jenž je zřídlem jejich zámožnosti.

Ve vzdálenosti 7 verst od Vysoké v Horbaších usadilo se 7 českých rodin, jež vyšly z naší osady. V Horodišci společně s Němci 11 českých rodin (rovněž z Vysoké) pronajalo větší pozemek a zavádí tam českou hospodářskou kulturu. Dále po několika českých rodinách je v Osnikách (vzdál. od Vysoké — 4 v.) v Holovjinu (6 v.), Slipěčích (8 v.), Černáčově (10 v.) a t. d.

V. Nový.

Divadelní představení v Krošně.

Náš mladý, ale čilý ochotnický kroužek, jenž vznikl teprve před 3 roky, díky přičinění p. Josefa Pokorného, úspěšně kráčí ku vytknutému cíli — zavedení stálého divadla v naší vsi. S počátku se u nás hrálo česky a malorusky, nyní

hrajeme pouze česky. Většinou dáváme lehčí kusy: obrazy ze života a veselohry.

Divadlo naše je pěkně zařízeno. Oponu a dekorace nám maloval český malíř p. Gončarenko, jeviště je v pohodlném sále p. Součka.

Dne 13. listopadu po půlletém odpočinku se hrál obraz ze života „Na statku a v chaloupe.“ Psát podrobně o výkonech jednotlivých herečů si netroufám. Bojím se, že bych musel dělat moc poklon. Každý byl na svém místě, každý dokonale pochopil svou úlohu a sehrál ji mistrně. Chvillemi se opravdu zdálo že nemáme před sebou ochotníky, nýbrž vyškolené herece. Kdo byl nejlepší těžko říci. Jedni tvrdí, že nejskvělejší vavřiny si odnesla slečna Bubnova, druzí zase prohlašují, že vavřiny patří slečně Perglerové. Jmenujeme tyto dvě slečny zvlášť, poněvadž poprvé vystupují na jevišti. To však nevadilo, aby slečny Chlebounova a Holečková nesklidily hlučný potlesk. Z pánů účinkovali: J. Buben, V. Buben, J. Pokorný, J. Řehák a Malý. Režiserem byl p. Fr. Klacok.

Přes špatné počasí byl sál naplněn místními občany a hosty ze Žitomíru.

Cistý zisk ve prospěch kroužku je 60 rublů.

Po představení byl uspořádán „vínek dívek“ při němž bylo vybráno ve prospěch spolku J. A. Komenský na vzdělání učitelů 29 rublů.

Český sporokrb.

Chceme podporovat český průmysl a proto rádi uveřejňujeme řádky, jež nám zaslá dobrý přítel našeho listu:

„Před několika roky jsem koupil 2 sporokrb: Jeden z nich byl německého původu, solidní konstrukce, s dvěma troubami, s emailovaným kotlíkem a mosaznou pipou elegantního zevnějšku. Sloužil dobře, vážil s německou vyzdívkou 8 pudů, stál ale 110 rublů na místě, v Chárkově. Druhý byl fabrikátem ruským; měl jednu troubu, plechový kotlík s pipou, který ale za 1½ roku úplně shořel. Byl zhotoven z obyčejného tenkého plechu, vážil 3 pudy a stál s dopravou 45 rublů. Hloupějšího systému, než byla tato plotna, jsem neviděl. Při nejmenší změně povětrnosti jsme musili utíkat z domu, při největším mrazu — otvírat okna a dveře; trouba pekla jen s hora; pečivo s hora se pánilo a ze spodu bylo syrové. Kolik nepřijemností, ba i mrzutostí bylo proto plotnu — nedá se vypsát, hospodyně často div že si nezoufala! Po třech letech jsem za správkou té plotny zaplatil 5 rublů. Dopsal jsem

si do Moskvy o cenník Чепенова, zdráhal jsem se ale něco koupit, aniž bych to viděl. Kromě toho moskovské ceny mi byly příliš vysoké. Trápili jsme se tedy s tou ruskou plotnou delší čas a výjevy, kdy „panimáma pláče a pantáta kleje“ byly u nás téměř na denním pořádku.

Tu nenadále se narodil „Čechoslovan“ a v něm se začaly objevovat i oznámení, mezi nimiž moji pozornost upoutal skromný insert pana Adolfa Křivského z Hlinska. Jáku: Stará, nalezl jsem! Abych ale nebyl napálen, jako před lety, vyžádal jsem si písemně popis konstrukce a rozměrů sporokrbů, jež vyrábí p. Křivský, čeho jsem v brzece dosáhl. Poslal jsem tedy 20 rublů závdavku a objednal sporokrb, který jsem tyto dny šťastně obdržel. Sporokrb pana Křivského, jak svou konstrukcí, tak i důkladnou stavbou a materiálem, z něhož je zroben, překvapil nás co nej příjemněji. Váží netto 8 pudů a stojí i s dopravou ze Zdobunova do Volčanska — 44 ruble 66 kopějek! Po porovnání s oběma svými předchůdci — smutné paměti — toť láce báječná! Včera jsme sporokrb postavili na místo a dnes již si pochutnali na prvních buchtíčkách s něžnou kůrčičkou a ruměnými tvářičkami, které se pekly v troubách sporokrbu páně Křivského. Panimáma je v sedmém nebi a já si vesele hvízdám, neboť vidím, že všechny ty přestálé trampoty s novým sporokrbem vzaly za své.

Vzdávám vřelé díky panu A. Křivskému za jeho svědomitě provedený a laciný výrobek a doporučuje ho co nejvřeleji etěným čtenářkám „Čechoslovana“, dovoluji si tuto poznámku: Sporokrb spoří sám sebou, tvůrce sporokrbu nemá ale spořit na reklamu... K. Šulc.

Přátele-odběratele prosíme, aby co nejrychleji zaslali nám doplatky na předplatné, které dosud dluhují. Neradi bychom zaslali zvláštní upomínky, neboť je to spojeno se značným vydaním a ztrátou času.

Předplaťte se na zkoušku

na Čechoslovana!

Do konce roku pouze

— 1 (jeden) rubl. —

Každý obdrží zdarma všechna vyšlá čísla, v nichž je uveřejněn začátek pověsti N. V. Gogola Taras Bulba.